



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **Bc. J. K.**
bytem X
zastoupen JUDr. Janem Mandátem
advokátem se sídlem Elgartova 29, 614 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2021, č. j. MPSV-2021/119151-920,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13. 7. 2021, č. j. MPSV-2021/119151-920, *se ruší* a věc *se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný *je povinen* zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.600 Kč do 30 (třiceti) dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jana Mandáta, advokáta se sídlem Elgartova 29, 614 00 Brno.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány nevyhověly žádosti žalobce o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo. Žalobce podle nich není osobou, která trpí těžkou vadou nosného nebo pohybového ústrojí. Žalobce namítá, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly se závěry znaleckého posudku, který v řízení doložil. Plyne z něj, že žalobce podmínky pro přiznání příspěvku splňuje.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Žalobce podal dne 23. 9. 2019 žádost o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo. Podle posudku Městské správy sociálního zabezpečení Brno – město („posudek MSSZ“) však žalobce není osobou trpící těžkou vadou nosného nebo pohybového ústrojí. Na základě tohoto posudku Úřad práce ČR – krajská pobočka v Jihlavě („úřad práce“) rozhodnutím ze dne 8. 1. 2020, č. j. 5647/20/TR („rozhodnutí úřadu práce“), žádosti žalobce nevyhověl.
3. Žalobce se proti rozhodnutí úřadu práce odvolal. Žalovaný proto požádal posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí o nové posouzení zdravotního stavu žalobce. Posudková komise se ve svém posudku ze dne 23. 6. 2020 ztotožnila se závěry posudku úřadu práce. Zdravotní postižení žalobce spočívající v amputaci levé nohy v bérce podle komise nespadá pod žádnou z kategorií vyjmenovaných v příloze k zákonu č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění účinném do 29. 2. 2020 („zákon o poskytování dávek“). Tyto posudkové závěry vedly k zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení rozhodnutí úřadu práce. Toto zamítavé rozhodnutí poté v rámci přezkumného řízení zrušila ministryně práce a sociálních věcí. Zjistilo se totiž, že žalobce před vydáním rozhodnutí doručil žalovanému znalecký posudek vypracovaný MUDr. Z. Š. (znalcem pro obor zdravotnictví, odvětví chirurgie se specializací traumatologie pohybového ústrojí a odvětví ortopedie), jehož doložení avizoval již v průběhu odvolacího řízení. A žalovaný se s tímto posudkem nijak nevypořádal. Ministryně proto uložila žalovanému, aby v dalším řízení zohlednil doložený posudek.
4. Podle tohoto posudku je žalobce polymorbidním pacientem s těžkým funkčním postižením pohyblivosti více funkčních celků. Znalec zjistil těžké omezení hybnosti páteře krční, hrudní i bederní. Dále také omezení pohyblivosti v oblasti obou kyčelních kloubů - vlevo těžkého stupně z důvodu degenerativních změn na kyčelních kloubech a vlivu projekce bolesti bederního úseku páteře. Zjistil též poruchu statiky pánve se šikmým postavením. Amputace levé končetiny žalobce byla podle znalce provedena nestandardně, bez zachování dostatečné délky kostí bérce pro protézování. Amputací nohy velmi vysoko došlo k vytvoření velmi krátkého amputačního pahýlu v kostní části těsně pod kloubní šterbinou kolenního kloubu, který se nedá oprotézovat funkční bérceovou protézou. Žalobce proto musí používat stehenní protézu. Kvůli tomu je ale protéza nestabilní. Žalobce proto může chodit pouze krátce o berlích a protéza fakticky plní pouze kosmetickou funkci. Přestože žalobce využívá kvalitní protézu, ta mu znemožňuje návrat k nosnosti končetiny. Ve výsledku je tak situace žalobce mnohem horší, než kdyby mu provedli klasickou amputaci ve stehně. Během dne je žalobce čím dál častěji odkázán na invalidní vozík.
5. V závěru posudku znalec konstatuje, že žalobce splňuje podmínky pro přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo. Jeho zdravotní stav lze podřadit pod kategorii *anatomická ztráta dolní končetiny ve stehně s možností oprotézování* [část 1 bod 1 písm. l) přílohy zákona o poskytování dávek]. Důvodem je extrémně krátký amputačního pahýl. Došlo k odstranění podstatné části bérce a zbytek nelze oprotézovat bérceovou protézou. Proto žalobce nosí stehenní protézu. Jeho stav tedy lze srovnat s amputací nohy ve stehně. Zároveň žalobce naplňuje i kategorii *těžké funkční poruchy pohyblivosti na základě postižení*

tří a více funkčních celků pohybového ústrojí s případnou odkázaností na vozík pro invalidy; funkčním celkem se přitom rozumí trup, pánev, končetina [část 1 bod 1 písm. g) přílohy zákona o poskytování dávek]. Žalobce trpí postižením páteře v celém rozsahu s podstatným omezením její pohyblivosti, omezením hybnosti pánve, především levého a méně pravého kyčelního kloubu, poruchou statiky pánve vyznačenou jejím šikmým postavením a dále postižením nohy v důsledku amputace.

6. Žalovaný následně nechal zpracovat doplňující posudek od posudkové komise. Ta setrvala na svých původních závěrech. Doložený znalecký posudek podle komise nepřináší nové posudkově významné informace ohledně zdravotního stavu žalobce. U žalobce se nejedná o anatomickou ztrátu dolní končetiny ve stehně s možností oprotézování, jak uvádí znalec. Žalobce má nohu amputovanou v bérce. Žalobce rovněž netrpí těžkými funkčními poruchami pohyblivosti kvůli postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí – na páteři je porucha dynamiky, která není těžkého stupně, není přítomné ani ztuhnutí páteře; omezení hybnosti kyčelních kloubů rovněž není těžkého stupně, nejsou přítomny kontraktury ani těžké omezení hybnosti kolenních kloubů, není přítomna nestabilita pánevního pletence. Žalobce rovněž není odkázán na invalidní vozík. Pro účely posuzované dávky podle komise nelze využít institutu srovnatelnosti.
7. Na základě doplňujícího posudku žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 7. 2021, č. j. MPSV-2021/119151-920 („rozhodnutí žalovaného“), opět zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí úřadu práce. Žalovaný plně odkázal na závěr posudkové komise. Její posudek považoval za úplný, objektivní a přesvědčivý. Komise vycházela ze zdravotní dokumentace žalobce a reagovala na odvolací námitky. Žalobce není osobou, která má ve smyslu § 9 odst. 2 a 4 zákona o poskytování dávek těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí uvedenou v příloze tohoto zákona. V jeho případě tedy nejde o zdravotní postižení zakládající nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo. Posuzování zdravotního stavu žalobce je výlučně v kompetenci posudkové komise. Průkaznost jejího posudku není nižší než průkaznost znaleckého posudku. Právní úprava jasně uvádí, jaké postižení lze považovat za těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí. Uvedený výčet je taxativní. Jiné zdravotní postižení proto nelze zohlednit ani jej srovnávat s vyjmenovanými kategoriemi.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. Žalobce namítá, že žalovaný dostatečně nezohlednil závěry znaleckého posudku MUDr. Šmída. Vycházel pouze ze závěrů vlastní posudkové komise. Námitky posudkové komise vůči znaleckému posudku jsou pouze obecné, nevyvrací však jeho závěry ohledně charakteru zdravotního postižení žalobce. Znalec přitom žalobce na rozdíl od posudkové komise i osobně vyšetřil. Posudková komise měla k dispozici stejné podklady jako znalec. Pokud posudek komise a znalce dochází k diametrálně odlišným závěrům, měl žalovaný v souladu s § 56 správního řádu odstranit tento rozpor například přibráním znaleckého ústavu (i bez návrhu účastníka). Rozhodnutí žalovaného tak podle žalobce stojí na neúplném dokazování a z něj plynoucích nesprávných právních závěrech.
9. Žalovaný oponuje, že posudková komise měla znalecký posudek k dispozici a řádně jej zohlednila. Nemohla však převzít závěry znalce o tom, že žalobce splňuje podmínky pro přiznání požadovaného příspěvku. Takové závěry může činit pouze lékařská posudková

služba prostřednictvím posudkové komise tvořené lékaři, kteří mají specializovanou způsobilost v této oblasti. Znalecký posudek proto mohl sloužit pouze jako podklad pro vydání posudku komise. Ta přitom posudek zohlednila a dala jej do souvislosti s další zdravotnickou dokumentací žalobce. Z posudku založeného na těchto podkladech jasně plyne, že žalobce nemá postižení, které by odůvodňovalo přiznání příspěvku na motorové vozidlo. Výčet zdravotních postižení odůvodňujících přiznání příspěvku je taxativní. Nelze s nimi funkčně srovnávat jiná, neuvedená postižení. To, že komise žalobce nevyšetřila, není vadou. Komise vycházela ze zdravotní dokumentace, která byla postačující. Mezi použitými podklady nebyly žádné rozpory. Účast žalobce na jednání komise proto nebyla nutná.

VI. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba v zákonné lhůtě. Krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci krajský soud rozhodl bez jednání, přestože na něm žalobce trval. Krajský soud však postupoval podle § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), který mu umožňuje zrušit napadené rozhodnutí bez jednání.
11. Žaloba je *důvodná*.
12. Podmínky nároku na příspěvek na zvláštní pomůcku obsahuje zákon o poskytování dávek. Podle § 9 odst. 2 tohoto zákona se příspěvek na zvláštní pomůcku poskytovaný na pořízení motorového vozidla poskytuje též osobě, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a jejíž zdravotní stav nevylučuje přiznání tohoto příspěvku.
13. Za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se podle § 9 odst. 3 téhož zákona považuje nepříznivý zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než jeden rok. Zdravotní postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku a zdravotní stavy vylučující jeho přiznání osobám se zdravotním postižením jsou podle § 9 odst. 4 zákona o poskytování dávek uvedeny v příloze k tomuto zákonu.
14. Podle části I. bodu 4 písm. a) přílohy k zákonu o poskytování dávek se za zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na pořízení motorového vozidla se považují zdravotní postižení uvedená v bodě 1 písm. a), b), d) až i) a l).
15. Otázka, zda zdravotní stav žalobce naplňuje některé z kritérií uvedených v příloze zákona o poskytování dávek, je odbornou lékařskou otázkou. K jejímu komplexnímu posouzení nemá soud (ani správní orgány) potřebné odborné znalosti. Z tohoto důvodu posuzuje zdravotní stav osob v řízení, jehož výsledek na takovém posouzení závisí, v prvním stupni posudkový lékař a v odvolacím řízení posudková komise žalovaného. Jedná se o specifickou formu správní činnosti, jejímž hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství.
16. Posudek je pak pro správní orgány rozhodujícím důkazem. Aby z něj však mohly vycházet, musí splňovat požadavky jednoznačnosti, určitosti, úplnosti a přesvědčivosti a musí se vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Nejvyšší správní soud ve vztahu

k nakládání s posudkem v řízení dovedl, že „se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti.“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, a ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104).

17. Soud pak hodnotí posudek jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. Správní soud proto v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci (ne)přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku v první řadě ověřuje, zda posudek, o nějž se opírá napadené rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý.
18. Z posudku musí být zřejmé, že posudkoví lékaři zdravotní stav posuzované osoby komplexně posoudili na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti diagnózy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 Ads 337/2016-33). Pokud si podklady posudku a samotný posudek odporují – aniž by posudková komise tyto rozpory odstranila a přesvědčivě vysvětlila – měl by si žalovaný od posudkové komise vyžádat doplnění posudku, které tyto rozpory vyjasní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25).
19. V případě žalobce *existuje spor o tom, zda jeho zdravotní postižení lze podřadit pod kategorii uvedenou v bodě 1 písm. g): těžké funkční poruchy pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí s případnou odkázaností na vozík pro invalidy; funkčním celkem se přitom rozumí trup, pánev, končetina; případně v bodě l): anatomická ztráta dolní končetiny ve stehně s možností opotézování*. Naplnění těchto dvou kritérií dovedl znalecký posudek, který si nechal zpracovat žalobce. Posudková komise žalovaného, stejně jako posudek MSSZ však dospěly k závěru, že žalobce žádnou ze zákonných kategorií nenaplní.
20. Důvodná není námitka, že rozpor mezi závěry znaleckého posudku a posudku posudkové komise měl žalovaný vyřešit například přibráním znaleckého ústavu. Účastník řízení o žádosti o poskytnutí příspěvku na zvláštní pomůcku má možnost nechat na vlastní náklady vypracovat znalecký posudek ohledně svého zdravotního stavu a ten v řízení předložit. Závěry znalce ohledně splnění podmínek pro nárok na požadovaný příspěvek však nejsou pro správní orgány závazné. Žalovaný má pravdu, že k posouzení zdravotního stavu žalobce a k zaujetí posudkových závěrů o splnění podmínek pro přiznání příspěvku má odbornou kompetenci v první řadě posudková komise, která dokáže z medicínského hlediska komplexně posoudit zdravotní stav účastníka řízení a neomezuje se jen na některé lékařské obory (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 Ads 93/2012-33). Tuto kompetenci však nemá MUDr. Z. Š., který není znalcem v oboru posudkové lékařství. To ovšem neznamená, že k jeho znaleckému posudku správní orgány neměly v řízení přihlížet. Naopak, musely jej zohlednit jako jeden z podkladů pro posouzení zdravotního stavu žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 3 Ads 64/2017-37, bod 19).

21. Posudková komise v tomto případě měla znalecký posudek k dispozici. Se závěry znalce se stručně vypořádala, ale neztotožnila se nimi. Poukázala na to, že žalobce má nohu amputovanou v bérce a tuto situaci nelze přirovnávat k anatomické ztrátě dolní končetiny ve stehně. Zároveň se podle komise u žalobce nejedná o těžké funkční poruchy pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí. Porucha na páteři ani omezení hybnosti kyčelních či kolenních kloubů totiž není těžkého stupně.
22. Pokud jde o možnost podřazení zdravotního postižení žalobce pod kategorii dle části 1 bod 1 písm. l) přílohy zákona o poskytování dávek, spočívající v anatomické ztrátě dolní končetiny ve stehně s možností oprotézování, krajský soud musí dát za pravdu žalovanému, že žalobce toto kritérium nenaplní. Judikatura dovodila, že výčet zdravotních postižení odůvodňujících přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku uvedených v příloze k zákonu o poskytování dávek je taxativní a při posuzování, zda určité zdravotní postižení je možné podřadit pod některou z vyjmenovaných kategorií, nelze postupovat analogicky: „Těžká vada nosného nebo pohybového ústrojí, která odůvodňuje přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku - motorové vozidlo, je tedy výlučně vada vyjmenovaná v části I. bodu 1 písm. a), b), d) až i) přílohy k zákonu o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením. Musí se proto jednat o zdravotní postižení shodné, přirovnávání postižení jiných není přípustné“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 4 Ads 51/2016-29). Přestože postižení žalobce spočívající v amputaci nohy v bérce spojené s nemožností řádně využívat protézu je podle znaleckého posudku srovnatelné, resp. ještě závažnější, než kdyby měl žalobce nohu amputovanou ve stehně, toto postižení skutečně nelze podřadit po žádnou z taxativně uvedených kategorií v příloze zákona o poskytování dávek. Bez ohledu na to, jaký faktický dopad má postižení žalobce na jeho každodenní život.
23. Pokud však jde o zdravotní postižení uvedené pod kategorií dle části 1 bod 1 písm. g) přílohy zákona o poskytování dávek, krajský soud považuje posouzení posudkové komise za neúplné. Posudková komise a následně žalovaný vychází z toho, že k naplnění tohoto kritéria musí postižení všech tří funkčních celků pohybového ústrojí dosahovat těžkého stupně. Tento výklad však nemá oporu v zákoně.
24. Jak uvedl například Krajský soud v Praze, „podmínkou, aby zdravotní postižení žadatele naplnilo tuto zákonnou definici, *není třeba, aby všechna postižení jednotlivých funkčních celků dosahovala sama o sobě stupně těžkého postižení*. Z jazykového i systematického výkladu části I, bodu 1 přílohy k zákonu o poskytování dávek je zřejmé, že zákonodárce stanovil ohledně postižení pod písm. g) dvě podmínky, jednak že porucha pohyblivosti musí být založena postižením tří a více funkčních celků, a jednak souhrnně musí tato postižení způsobovat těžkou funkční poruchu pohyblivosti. Obecně je proto třeba hodnotit zjištěné funkční poruchy více funkčních celků komplexně na základě společného působení všech zjištěných postižení.

Opačný výklad, že tedy zákon vyžaduje naplnění těžkého stupně postižení každého funkčního celku, nemá v textu zákona žádnou oporu. Naopak ze systematického výkladu celého ustanovení části I přílohy vyplývá, že v bodu 1 písm. a) až e) a k) se jedná o těžké postižení dvou funkčních celků, přičemž je vždy zdůrazněno, že se musí jednat o těžkou formu příslušného postižení jednotlivého funkčního celku (končetiny, kloubu apod.) nebo o její úplnou ztrátu, kdežto v bodu g) je tato podmínka uvedena pouze v souvislosti s celkovým

dopadem postižení tří a více funkčních celků. U postižení jednotlivých funkčních celků již těžkou formu postižení právní předpis nevyžaduje. Požadavek, aby postižení u alespoň tří funkčních celků (končetina, pánev, trup) dosahovalo u každého z nich samostatně stupně těžkého postižení je neodůvodněným rozšiřováním zákonem stanovených podmínek pro poskytnutí příspěvku.“ (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2022, č. j. 58 Ad 13/2021-40, bod 24 a 25; zvýraznil krajský soud).

25. Znalec i posudková komise přitom u žalobce shledaly postižení několika funkčních celků – poruchu dynamiky na páteři, omezení hybnosti kyčelních kloubů a anatomickou ztrátu části nohy. Znalec ve svém posudku (na rozdíl od komise) podrobně popisuje odchylku od fyziologické normy ve vztahu k jednotlivým úsekům páteře. I ve vztahu k hybnosti kyčelního kloubu a amputačního pahýlu. Konstatuje velmi těžké omezení hybnosti páteře i těžký stupeň omezení pohyblivosti levého kyčelního kloubu z důvodu degenerativních změn. Komise na druhou stranu pouze stručně uvádí, že poruchy dynamiky páteře a kyčelních kloubů nejsou těžkého stupně, aniž by blíže vysvětlovala, proč to tak vidí a proč nesouhlasí s hodnocením ve znaleckém posudku. V této části je posudek komise neúplný a nepřesvědčivý.
26. Zaprvé z něj není zřejmé, proč omezení hybnosti páteře a kyčelních kloubů podle posudkových lékařů nedosahuje těžkého stupně. Zadruhé - i pokud by postižení jednotlivých funkčních celků pohybového ústrojí skutečně nebylo těžké - posudková komise (a poté žalovaný) nijak *nezdůvodnila, proč zjištěná funkční postižení ve svém souhrnu nesvědčí o těžké funkční poruše pohyblivosti*. Nezabývala se vůbec společným působením všech zjištěných postižení na žalobcovu pohyblivost. Argumentace, podle které se u jednotlivých funkčních celků nejedná o těžké funkční postižení, totiž nevyvrací možnost, že se celkově u žalobce jedná o těžkou funkční poruchu pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí.
27. Krajský soud proto shrnuje, že skutkový stav zachycený v podkladových posudcích posudkové komise – jak jej v nich posudková komise popisuje - je pro posouzení věci neúplný. Zprostředkovaně pak má tato vada vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, který ze závěrů vyjádřených posudkovou komisí plně vycházel, přestože trpěly výše uvedenými vadami. Žalovaný i posudková komise proto budou muset přistoupit k novému posouzení věci a vytýkaných vad se v novém rozhodnutí, resp. posudku vyvarovat.

VII. Závěr a náklady řízení

28. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, tedy vyžaduje zásadní doplnění. Pro tuto vadu krajský soud zrušil jeho rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaného váže právní názor krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 2.600 Kč k rukám jeho zástupce.
30. Tato částka se skládá z částky 2.000 Kč za dva úkony právní služby zástupce žalobkyně [tarifní hodnota jednoho úkonu činí v souladu s § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva

spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) 5.000 Kč], spočívající v přípravě a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a písemného podání ve věci - žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účasti na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu] za dva úkony právní služby po 300 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2022

Martin Kopa, v. r.
samosoudce